

(وَ قَالَ عَلَيْهِ السَّلَامُ) فِي سُحْرَةِ الْيَوْمِ الَّذِي ضُرِبَ فِيهِ: مَلَكَتْنِي عَيْنِي وَ أَنَا جَالِسٌ،
فَسَنَحَ لِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ إِلِهِ فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ مَاذَا لَقَيْتُ مِنْ أُمَّتِكَ
مِنَ الْأَوْدِ وَ اللَّدِّ، فَقَالَ: ادْعُ عَلَيْهِمْ، فَقُلْتُ: أَبَدَلْنِي اللَّهُ بِهِمْ خَيْرًا لِي مِنْهُمْ، وَ
أَبْدَلَهُمْ بِي شَرًّا لَهُمْ مِنِّي. قَالَ السَّيِّدُ الشَّرِيفُ: وَ يَعْنِي بِالْأَوْدِ: الْبَاغِوَجَا، وَ بِاللَّدِّ:
الْخِصَامَ، وَ هَذَا مِنْ أَفْصَحِ الْكَلَامِ.

پس از ضربت خوردن

شکوه‌ها با پیامبر (ص)

همان گونه که نشسته بودم، خواب چشمانم را ربود، رسول خدا (ص) را دیدم،
پس گفتم ای رسول خدا! از امت تو چه تلخیها دیدم و از لجبازی و دشمنی آنها
چه کشیدم؟ پیامبر (ص) فرمود: نفریشان کن. گفتم: خدا بهتر از آنان را به من
بدهد، و بجای من شخص بدی را بر آنها مسلط گرداند. (کلمه اود) یعنی کجی
و انحراف و (لدد) یعنی دشمنی و خصومت، و این از فصیحترین کلمات است)